

HỘI THỨ BỐN MƯƠI HAI**SỢ LỘ CHUYỆN PHÍ BÂN HẠ SÁT THỦ**

Tiếng cười chưa dứt, một bóng đen từ sau tảng đá vọt ra. ánh thanh quang vừa lấp loáng, một người tay cầm trường kiếm đứng trước mặt Khúc Dương và Lưu Chính Phong. Hắn chính là Đại tung dương thủ Phí Bân ở phái Tung Sơn.

Phí Bân cười khàn khàn cất tiếng hỏi:

- Con nhãi kia khoác lác những gì muốn tuyệt diệt phái Tung Sơn? Trên đời làm gì có việc xứng tâm toại ý như vậy được?

Lưu Chính Phong đứng dậy nói:

- Phí Bân! Người đã hạ sát cả nhà Lưu mỗ. Chính Lưu mỗ cũng bị bọn sư huynh, sư đệ các người ba người hợp lực đánh một chưởng và tính mạng nguy trong khoảnh khắc, bây giờ người còn muốn điều chi nữa?

Phí Bân cười ha hả đáp:

- Con nhãi ranh này muốn tuyệt diệt phái Tung Sơn nên tại hạ phải đến đây tuyệt diệt thị đi!

Nghi Lâm khẽ bảo Lệnh Hồ Xung:

- Phi Phi cùng gia gia y đã cứu Lệnh Hồ đại ca. Vậy chúng ta phải tìm cách cứu họ mới phải chứ.

Lệnh Hồ Xung không chờ nàng nói ra đã tính kế giải vây cho ông cháu Phi Phi để đền ơn họ đã cứu mình. Nhưng một là Phí Bân là tay cao thủ phái Tung Sơn, ngay lúc gã chưa bị trọng thương cũng không địch nổi hắn. Hai nữa Khúc Dương là người trong Ma giáo, trước nay chính tà chẳng đội trời chung và phái Hoa Sơn vẫn thù nghịch với Ma giáo thì ai lại đi giúp kẻ địch bao giờ? Vì thế gã chần chờ không nhất quyết.

Bỗng nghe Lưu Chính Phong nói:

- Họ Phí kia! Người cũng đáng kể là một nhân vật tai mắt trong chính phái, bữa nay Khúc Dương cùng Lưu Chính Phong này đã lọt vào tay người, muốn giết muốn mổ thế nào chúng ta cũng không oán hận nhưng người hà hiệp một đức con gái nhỏ thì còn chi là anh hùng hảo hán? Phi Phi người chạy mau đi.

Khúc Phi Yên đáp:

- Tiểu nữ nguyện sống chết cùng gia gia và Lưu công công một chỗ, quyết chẳng chịu sống lấy một mình.

Lưu Chính Phong lại giục:

- Người chạy mau đi! Chạy mau đi! Công việc của bọn người lớn chúng ta không liên can gì đến người cả.

Khúc Phi Yên nói:

- Tiểu nữ không đi! Nhất định không đi!

Cô vừa nói vừa rút hai thanh đoản kiếm ở sau lưng ra rồi xoay người lại đứng chắn trước mặt Lưu Chính Phong.

Phí Bân thấy Khúc Phi Yên rút kiếm ra thì rất vừa lòng, hân cười nói:

- Con nhãi này muốn tuyệt diệt phái Tung Sơn ta, thế thì ta không tuyệt diệt thì còn để làm chi? Chẳng lẽ Phí mỗ bó tay để thị phan thây hay là cầm đầu chạy trốn?

Lưu Chính Phong vội kéo tay Khúc Phi Yên nói:

- Chạy lẹ đi! Chạy lẹ đi!

Nhưng lão bị luồng nội lực Đại tung dương thủ làm chấn động đứt hết tâm mạch. Hơn nữa lão vừa đem hết tâm lực thổi khúc "Tiểu Ngạo giang hồ" nên tuy lão nắm tay Khúc Phi Yên mà chẳng có chút lực lượng nào cả. Khúc Phi Yên khẽ cựa một cái đã thoát khỏi tay Lưu Chính Phong.

Giữa lúc ấy ánh thanh quang lấp loáng. Phí Bân đã phóng trường kiếm đến trước mặt cô.

Khúc Phi Yên giơ thanh đoản kiếm ở tay trái lên gạt rồi tay phải cũng phóng kiếm ra liền.

Phí Bân cười gằn một tiếng, khoa thanh kiếm một vòng rồi đập đánh chát một tiếng trúng vào thanh đoản kiếm bên tay phải Khúc Phi Yên.

Khúc Phi Yên cảm thấy cánh tay mặt tê nhức. Hổ khẩu bị toạc cực kỳ đau đớn. Thanh đoản kiếm bên tay trái cô cũng rớt theo liền.

Phí Bân gạt chéo thanh trường kiếm một cái bật lên tiếng choang.. Thanh đoàn kiếm rời khỏi tay trái Khúc Phi Yên bị hất văng ra xa ngoài mấy trượng.

Phí Bân đã chí mũi kiếm vào cổ họng cô bé rồi quay lại nhìn Khúc Dương cười nói:

- Khúc trưởng lão! Tại hạ đâm mù mắt bên tả lệnh tôn nữ trước rồi sẽ cắt mũi thị. Sau nữa khoét mắt bên phải thị...

Khúc Phi Yên kêu to một tiếng rồi nhảy xổ về phía trước cho cổ họng đâm vào thanh trường kiếm của Phí Bân.

Thủ pháp Phí Bân cực kỳ mau lẹ. Hắn rút thanh trường kiếm về. Người Khúc Phi Yên xô đến trước mặt hắn. Hắn đưa ngón tay trở điểm trúng vào vai bên phải cô. Người cô xoay đi ngã lộn xuống liền.

Phí Bân cười ha hả nói:

- Quân tà ma ngoại đạo này tàn ác đã nhiều. Mi muốn chết cũng không phải dễ đâu. Ta hãy đâm mù mắt bên trái mi trước rồi hãy tính.

Hắn đưa trường kiếm lên toan đâm vào mắt bên trái Khúc Phi Yên.

Bất thành linh phía sau có tiếng quát:

??
??????????

Gã nói xong hai tay ôm bụng, tựa lưng vào một gốc cây.

Phí Bân sát khí đằng đằng, bật tiếng cười hung ác nói:

- Mi tưởng dùng ngọn lưỡi để kìm hãm ta, hòng ta tha chết cho ba tên yêu nhân này chăng? Ô hô! nếu thế thì mi ngu quá! Phí mỗi muốn giết ba người hay bốn người là giết liền.

Hắn nói rồi tiến lên một bước. Tuy hắn thấy người Lệnh Hồ Xung lão đảo đứng không vững nhưng từng nghe nói đại đệ tử phái Hoa Sơn là một truyền nhân rất đặc ý của Quân tử kiếm Nhạc Bất Quần. Võ công gã cao thâm chẳng kém gì những tay hảo thủ vào hàng tiền bối phái khác. Sự việc trước mắt có liên quan đến thanh danh của phái Tung Sơn nhà hắn, nếu hắn để gã trốn thoát thì giá trị hắn không đáng đồng xu. Đồng thời giữa hai phái Hoa Sơn và Tung Sơn sẽ vì vụ này mà xảy chuyện phong ba. Chỉ có cách giết gã cho lẹ để bịt miệng mới khỏi mối lo về sau.

Lệnh Hồ Xung thấy Phí Bân ra chiều hung dữ thì không khỏi kinh hãi. Gã ngấm ngầm tính kế giải vây, nhưng ngoài mặt không lộ vẻ chi hết. Gã hát hàm hỏi:

- Phí sư thúc! Phải chăng sư thúc định giết luôn cả tiểu đệ để bịt miệng?

Phí Bân đáp:

- Mi quả là thông minh. Đúng thế đó!

Hắn dứt lời tiến lại gần thêm bước nữa.

Đột nhiên sau tảng đá núi lại xuất hiện một nữ ni nhỏ tuổi. Nàng nói:

- Phí sư thúc! Bể khổ mệnh mong nhưng quay đầu lại là thấy bờ. Hiện giờ sư thúc đang định làm việc bại hoại, nhưng việc chưa thực hành mà biết gò cương ngựa thì cũng chưa muộn.

Nữ ni này chính là Nghi Lâm.

Nguyên Lệnh Hồ Xung đã căn dặn nàng nấp yên ở phía sau tảng đá núi chớ để ai nhìn thấy. Nhưng nàng nghe Lệnh Hồ Xung lâm vào tình trạng nguy cấp, không kịp suy nghĩ gì nữa đánh bạo tiến ra muốn đem lời nói phải để khuyên Phí Bân dừng tay.

Phí Bân giật mình kinh hãi hỏi:

- Phải chăng mi là đồ đệ phái Hằng Sơn? Sao lại lén lút nấp nánh ở đây làm chi?

Nghi Lâm đỏ mặt lên, miệng ấp úng:

- Tiểu điệt nữ... tiểu điệt nữ...

Khúc Phi Yên từ lúc bị điểm huyết nằm lăn dưới đất không nhúc nhích được liên lớn tiếng gọi:

- Nghi Lâm tử tử! Tiểu muội đã đoán trước là tử tử chữa cho Lệnh Hồ đại ca của tử tử. Quả nhiên tử tử đã chữa được thương thế cho y. Đáng tiếc là... bọn tiểu muội đều sắp chết đến nơi.

Nghi Lâm lắc đầu đáp:

- Không phải đâu! Phí sư thúc là bậc đại anh hùng, đại hào kiệt, tiếng tăm lừng lẫy võ lâm, khi nào lại gia hại những người bị trọng thương cùng một vị tiểu cô nương như muội muội.

Khúc Phi Yên cười nhạt hỏi:

- Lão có thật là đại anh hùng đại hào kiệt không?

Nghi Lâm đáp:

- Tung Sơn là Minh chủ của Ngũ nhạc kiếm phái là lãnh tụ những tay nghĩa hiệp trên chốn giang hồ. Bất luận làm việc gì, dĩ nhiên cũng lấy nghĩa hiệp làm đầu.

Nàng nói đây với cả một tấm lòng thành thực. Nàng đã không hiểu thế sự thì làm gì có cơ tâm? Nàng thường nhìn mọi người theo khía cạnh tốt đẹp. Nhưng Phí Bân nghe nàng nói thế lại cho là lời mỉa mai, bụng bảo dạ:

- Trời không chịu đất thì đất chẳng chịu trời. Nếu bữa nay để một tên sống sót thì từ đây Phí mỗ mắc tiếng ô danh. Mình giết bọn tiểu nhân trong Ma giáo nhưng trong lúc chúng bị trọng thương thì không phải là hành vi của anh hùng hào kiệt và vẫn bị người ta chê cười.

Hắn vung trường kiếm lên trở vào Nghi Lâm nói:

- Mi không bị trọng thương mà cũng không phải là một cô bé chẳng hiểu võ công. Vậy ta giết mi được chứ?

Nghi Lâm giật mình kinh hãi hỏi lại:

- Tiểu điệt nữ ư?... Tại sao sư thúc lại giết tiểu điệt nữ?

Phí Bàn đáp:

- Mi cấu kết với bọn yêu nhân Ma giáo, kêu nhau bằng tỷ muội, thế là cùng một phe với yêu nhân, dĩ nhiên không thể dung tha được.

Hắn nói xong tiến lại một bước vung kiếm toan đâm Nghi Lâm.

Lệnh Hồ Xung đưa song chưởng ra chắn trước mặt Nghi Lâm, la lên:

- Sư muội chạy lệ đi! Kêu lệnh sư đến cứu mạng.

Gã biết nơi đây hoang vắng, bao giờ tìm cho thấy Định Dật sư thái. Nhưng gã bảo nàng đi kêu cứu binh chẳng qua là để nàng rời xa chốn này cho khỏi uổng mạng.

Phí Bàn vung trường kiếm nhằm đâm vào vai bên phải Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung nghiêng mình né tránh.

Phí Bàn phóng ba kiếm liên hoàn veo véo trông rất nguy hiểm.

Nghi Lâm thấy vậy rút thanh kiếm gãy ở sau lưng ra nhằm đánh lại Phí Bàn. Nàng la lên:

- Lệnh Hồ đại ca! Đại ca đã bị trọng thương, phải lùi lại cho mau!

Phí Bàn cười khanh khách nói:

- Tiểu ni cô đã động lòng trần rồi đây. Trông thấy chàng trai trẻ đẹp, ni cô cũng liều mình.

Dứt lời hắn vung kiếm chém xuống đánh choang một tiếng. Hai thanh kiếm chạm nhau. Thanh kiếm gãy trong tay Nghi Lâm lập tức rớt xuống.

Phí Bàn hươi kiếm nhằm đâm vào trước ngực nàng. Chiêu kiếm này vừa mau lẹ vừa chuẩn xác. Nó là một trong những tuyệt chiêu của Tung Sơn kiếm pháp.

Ta nên biết Phí Bàn nhận thấy phải giết hết cả năm người, tuy ngoại trừ Nghi Lâm những người kia chẳng một ai có sức lực chống chọi, nhưng hắn sợ đêm dài sinh lảm chuyện, chỉ để một tên lọt lưới phát sinh hậu hoạn, nên đã hạ thủ ngay bằng tuyệt chiêu.

Nghi Lâm la lên một tiếng úi chao.

Nàng muốn lùi lại nhưng lưỡi kiếm đã tới trước ngực.

Lệnh Hồ Xung băng mình xô tới. Hai ngón tay gã nhằm đâm vào mắt Phí Bàn.

Nếu Phí Bàn tiếp tục phóng kiếm về phía trước thì lập tức giết chết được Nghi Lâm nhưng chính hắn bị hỏng hai mắt. Hắn đành vận kinh lực vào chân nhảy lùi lại. Lúc hắn rút trường kiếm về liền thừa thế lia vào cánh tay bên trái Lệnh Hồ Xung vạch một đường dài.

Lệnh Hồ Xung liều mình xông vào cứu nguy cho Nghi Lâm nhưng gã thờ lên hồng hộc, người lão đảo muốn té.

Nghi Lâm vội đỡ lấy gã, nghẹn ngào nói:

- Để y giết chết cả chúng ta đi.

Lệnh Hồ Xung vừa thở vừa giục:

- Sư muội!... Chạy lẹ đi...

Khúc Phi Yên cười nói:

- Chàng ngốc kia! Đến bây giờ mà vẫn chưa hiểu ý người ta ư? Nghi Lâm tỷ tỷ muốn chết với người đó.

Cô vừa nói xong thì Phí Bân nở một nụ cười đánh ác. Hắn chống trường kiếm từ từ tiến lên một bước. Tiếp theo hắn chỉ chân trái xuống tiến thêm bước nữa.

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Tại sao Nghi Lâm sư muội lại muốn chết theo ta? Tuy ta cứu y nhưng y đã cứu ta một lần. Thế là y đã đền đáp rồi không còn khiếm khuyết gì nữa. Ta với y lại không phải là bạn tri giao mà chỉ có tình sư huynh sư muội giữa Ngũ nhạc kiếm phái. Trên chốn giang hồ tuy trọng đạo nghĩa nhưng bắt tất phải chết vì nhau. Không ngờ những đệ tử dưới trướng phái Hằng Sơn lại giữ nghĩa khí võ lâm đến thế! Định Dật sư thái là một nhân vật ít người bì kịp.

Gã thấy Phí Bân tiến lên một bước. Mũi trường kiếm của hắn lấp loáng ánh thanh quang lóe mắt.

Giữa lúc ấy đột nhiên sau gốc cây tùng bật lên mấy tiếng hồ cầm. Điệu đàn nghe rất thê lương ảm não, tựa hồ như tiếng than thở, tiếng khóc lóc tỷ tê.

Tiếp theo tiếng đàn run run lúc dứt, lúc nổi như hạt mưa nhỏ giọt xuống lá cây.

Phí Bân chấn động tâm thần, lảo bảm:

- Tiêu Tương Dạ Vũ Mạc Đại tiên sinh đã đến rồi.

(chú thích: thiếu 1 trang)